

Arrest

nr. 312 386 van 3 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN**
 Martelarenplein 20E
 3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Libische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Libische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 21 juli 2022, dienen op 29 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekers op 28 september 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekers gehoord worden op 9 februari 2024.

1.3. Op 27 februari 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen, die aangetekend worden verstuurd op 27 februari 2024.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten, Arabier te zijn, u bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren op 1 september 1984 in al-Sarraj, Tripoli, Libië, en heeft 2 broers ([A.], [W.]) en 1 zus ([I.]). U woonde in uw jeugd ook tijdelijk in Brega en Bab al-Azizia. U deed 4 jaar hogere studies en u werkte van 2009 tot 2022 als boekhouder bij de “Arabische Unie voor Bedrijven”. U bent in 2015 getrouwd met [A.E.K.A.] (CG [...]; OV [...]), met wie u twee kinderen heeft: [A.] en [S.].

Op 29 mei 2022 vertrok u naar uw werk in Burj Tarabulus, waarvoor u de Swanni-Crimea weg moest nemen. Tijdens die rit stopte u op de zijstrook en stapte uit de auto om een vuilniszak weg te gooien. Toen u zich omdraaide botste een zwarte Toyota pick-up tegen de uwe. U werd kwaad en schreeuwde, tot u zag dat 2 mannen, een met een baard, de ander met lange haren, in militaire kledij en met wapens uit de auto stapten, waarna u bang werd. De mannen waren duidelijk onder invloed en scholden u, zowel als uw moeder, uit toen u hen vroeg hoe het kwam dat jullie waren gebotst. De mannen stelden zich gewelddadig op en gaven u het bevel in hun auto te stappen terwijl ze hun wapen op u richtten. Ondanks dat u zich excuseerde, bleven ze u uitschelden. Eenmaal in hun auto reden jullie langs de “Familiemarkt” tot de auto stopte en ze een zwarte zak over uw hoofd trokken. Vervolgens reden ze verder naar een gebouwtje, dat ze hun “zetel” noemden. Eenmaal daar aangekomen haalden ze de zak van uw hoofd, scholden ze u opnieuw uit, schopten en sloegen u zelfs met de kolf van de Kalasjnikov. De 2de man, de bebaarde, sloeg met een metalen staaf 3 keer op uw been. Ze vroegen u om uw bezittingen af te geven, u gaf hen dan uw telefoon, autosleutels, en 60 à 70 lira. Daarna lieten ze u in die ruimte achter. Op het einde van de dag bracht de bebaarde man u wat eten en drinken.

De volgende dag kwam de bebaarde man terug, begon hij u uit te schelden en te dreigen dat de man met de lange haren niet door de vingers zou zien wat er de dag voordien was gebeurd. Hij bracht wat voedsel en begon u te ondervragen over wie u bent, waar u woonde, van welke stam u was, waar u werkte. U antwoordde op al deze vragen, waarna hij zei dat u veel geld had. U vertelde dan dat u een gewone werknemer was. Hij gaf u te verstaan dat u veel geld zou moeten betalen om vrij te komen, namelijk 200.000 Lira. U vertelde hem dat u zoveel geld niet had maar dat u ongeveer 30.000 Lira in cash bezat. Hij antwoordde dan dat u met die som geld uw begrafenis mocht regelen. Die nacht liet hij u weer in de kamer achter.

De 3de dag kwamen de twee mannen terug, vergezeld van een 3de man, die gemaskerd was. U herhaalde dat u maar 30.000 lira had en 2 kinderen, en dat de som geld dus te veel was. U onderhandelde op die manier voor uw vrijlating. De bebaarde man vertelde u dat u kon beschikken voor 30.000 lira, maar nadien nog 150.000 Lira extra diende te moeten betalen. De man met het lange haar zei dat ze u moesten doden omdat u niet van nut was voor hen. Ze gaven daarop te verstaan dat ze zouden nadenken en lieten u vervolgens weer achter. Diezelfde avond kwamen ze terug en vertelden ze u dat ze een onderzoek naar u hadden gedaan en dus wisten waar u werkte, wie uw vrouw en kinderen waren, waar u woonde. Ze zeiden dat ze nu de 30.000 lira zouden nemen en dan 1 maand zouden wachten op een telefoontje van u voor de resterende 150.000 lira. Indien u “de slimme” zou uithangen, of een klacht zou neerleggen, zouden ze u doden. Andermaal trokken ze een zak over uw hoofd en gooiden u opnieuw in de auto.

Na 10 minuten rijden zetten ze u af aan een weg zonder veel verlichting en verkeer en gaven u uw telefoon en autosleutel terug. Gezien u geen lift kon krijgen liep u tot u bij uw auto aankwam, die nog steeds op dezelfde plaats stond als 3 dagen eerder.

Op die manier geraakte u thuis heel vroeg in de ochtend van de 1ste juni 2022. Op donderdag 2 juni kreeg u vervolgens rond 9:00 uur een telefoontje van een onbekend nummer. De persoon vroeg of u het geld klaar had liggen en vertelde u dat u 1 uur de tijd had om alleen naar de stad te komen, indien u zich daar niet aan hield, zouden ze zich wreken. U, uw vrouw en uw vader namen de 30.000 lira en u vertelde aan uw vrouw dat ze uw broer moest waarschuwen voor het geval er u iets zou overkomen. Eenmaal dicht bij de stad kreeg u opnieuw een telefoontje met de vermelding van de specifieke plaats waar u zich naartoe moest begeven. U parkeerde dan uw auto en een paar minuten later klopte een man met een militaire bivakmuts over zijn hoofd op het raampje. U gaf hem het geld en alles verliep zonder problemen. U belde dan uw vrouw dat alles goed was gegaan en ging naar huis, u werkte die dag niet. De volgende dag is uw vrouw naar uw moeder gegaan. Tijdens die 2 dagen begon uw been steeds meer pijn te doen, dus ging u niet naar buiten. Uw vrouw kwam uiteindelijk terug opdat u naar het ziekenhuis kon gaan om u te laten verzorgen.

Gedurende 1 week liet u zich verzorgen, terwijl u en uw vrouw nadachten hoe het geld te verzamelen. U wou betalen zodat de zaak kon worden afgesloten. Maar gezien jullie niet aan het gevraagde bedrag konden

geraken, begonnen jullie te denken aan een andere oplossing. Eerst dachten jullie aan het neerleggen van een klacht, maar gezien u werd gezegd dat dit moest worden neergelegd op dezelfde plaats als waar het incident had plaatsgevonden, kreeg u schrik. U stelde dan voor om naar een andere plaats te vluchten, maar dit had geen zin omdat er overal milities zijn die elkaar kennen en ze jullie wel zouden terugvinden.

U vermoedt dat de militiegroep in kwestie de al-Da'am w-al-Istiqrar groepering is, u kwam tot deze conclusie na een analyse van de militaire tenues, het lokale dialect, en de plaats van het gebeuren.

Uiteindelijk dacht u aan vluchten via de zee, maar dit was moeilijk gezien uw 2 jonge kinderen. U had dan contact met uw broer, die in de luchthaven werkt, en regelde via hem een visum voor Tunesië. 2 dagen voor jullie vertrek op 11 juni 2022 kreeg u vervolgens een anoniem telefoontje van de militie, ze vroegen waar het geld was. U vertelde hen dat u het geld aan 'het klaarmaken' was. U en uw gezin vertrokken naar Tunis om daar een visum aan te vragen. De contactpersoon, een vrouw, vertelde u dat het proces 2 à 3 weken zou duren. Omdat het te duur was om daar te blijven, moesten jullie dan op de 18de terugkeren naar Libië, terwijl jullie wachtten op de visums. 5 à 6 dagen later, dus rond de 23 of 24ste juni 2022, kreeg u opnieuw een anoniem telefoontje. Ze vroegen u hoe ver u stond met het geld en u gaf te kennen dat u nog steeds de som aan het verzamelen was. Ze vertelden u dat de volgende keer dat ze u belden, de geldsom klaar moest liggen. U en uw gezin vluchtten dan naar het huis van uw broer in Bab al-Azizia, en u zette uw telefoon uit. Jullie bleven vervolgens ongeveer 20 dagen in het huis van uw broer. Eenmaal dat u bij uw broer was, vroeg u hem om de auto terug te brengen naar al-Sarraj, naar uw huis, opdat u geen belangstelling zou wekken. Rond 16 juli waren de visums klaar, maar waren er nog geen tickets beschikbaar. 3 dagen later regelde uw broer de vliegtuigtickets. U bent dan op 19 juli 2022 met uw gezin uit Libië vertrokken.

Jullie reisden vervolgens via Tunesië en Spanje richting België, waar u op 29 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende, net zoals uw echtgenote.

Twee maanden na uw aankomst in België, dus in de maand september 2022, belde uw broer [W.] u om te vertellen dat er was geschoten op uw huis. Hierbij werd zijn auto en de deur van de garage gevisieerd. U weet niet 100% zeker of er een link is met die militie, maar u neemt aan van wel, omdat uw broer en u nooit problemen met andere mensen hebben gehad.

Vervolgens heeft u gedurende het eindejaar van 2022 nog spraakberichten gekregen en een aantal gewone berichten, waarbij u bedreigd werd met de dood, alsook uw familie, indien u nog zou terugkeren naar Libië omdat u de som geld niet had betaald. Ze vertelden u dat u ervan uit moest gaan dat uw broer op hun dodenlijst staat.

U heeft ter staving van uw verzoek volgende documenten voorgelegd: uw paspoort en de paspoorten van uw vrouw en kinderen; uw identiteitskaart; uw rijbewijzen; uw huwelijksakte; uw nationaal nummer; uw document van familiesamenstelling; het bewijs van afgifte paspoort; uw medische rapporten; uw werkdocumenten; de werkdocumenten van uw vrouw; uw tickets voor België; schermafbeeldingen van de berichten die u kreeg via WhatsApp; foto's van de beschadigde auto's van u en uw broer; foto's van de verwonding van uw been.

In het kader van het opvragen van de nota's van het persoonlijk onderhoud liet uw advocaat op 19 februari 2024 twee correcties toekomen, nl. in kader van het persoonlijk onderhoud van uw echtgenote het vervangen van "x" door "haar moeder" op pagina 6, en het veranderen van "zwarte toyota" naar "witte auto met getinte ramen" op pagina 7 in uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalt aan op het CGVS dat u vreest gedood te worden door de “al-Da’am w-al-Istiqrar”-militie omdat u hen de overige 150.000 lira voor uw vrijlating niet betaalde. U heeft dit echter niet geloofwaardig gemaakt.

*Ten eerste valt een **tegenstrijdigheid** op in uw verklaringen. U gevraagd van wanneer tot wanneer u uw werk deed, verklaart u: “2009 tot de datum dat ik vertrok, dus 2022. [...]” U daarna gevraagd of u dit werk aan één stuk deed, of met grote of kleine pauzes, verklaart u: “Het was continu.” Later verklaart u dat u in de periode tussen uw vrijlating en uw verhuis naar Bab al-Azizia (ongeveer 20 dagen) niet meer werkte: “Opgesloten, ik werkte niet. Ik bleef thuis, ik contacteerde mijn werkgever om te zeggen dat ik niet kon komen werken, en dat mijn gezondheidstoestand het ook niet toeliet. [...]” U vervolgens naar deze tegenstrijdigheid gevraagd, komt u niet verder dan: “Ik werkte in het bedrijf tot het moment van mijn kidnapping. Daarna, wat er is gebeurd, het verhaal van 3 dagen etc. ik ben niet meer terug gaan werken. In de periode na de kidnapping, dat ik ben vertrokken naar Tunesië etc., dan ben ik vertrokken op betaald verlof, daarna heb ik onbetaald verlof gevraagd. Tot de dag van de kidnapping werkte ik. Daarna is het iets anders.” (CGVS, p. 5, 13). Deze verklaringen bieden geen afdoende verschooning voor deze discrepantie. Er was u namelijk bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud gevraagd van wanneer tot wanneer u werkte en niet “geld verdiende”. Niet alleen antwoordde u tot de dag van uw vertrek, maar daarnaast gaf u ook aan dat u dit continu deed, zonder pauzes. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u gestopt bent met werken door het incident dat u voorhad met de auto. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van het door u beweerde incident in het gedrang*

*Het ongeloofwaardig karakter van uw relaas wordt onderstreept door een tweede element, namelijk uw verklaringen over **de reactie van de militia**. U verklaart dat de militia u op 1 juni 2022 vrijliet. Vervolgens moest u op 2 juni de eerste som geld (30.000 lira) afgeven. Op 9 juni 2022 kreeg u een telefoontje van de militia, die vroegen waar het geld (de overige 150.000 lira) was. Rond 24 juni 2022 kreeg u nog zo’n telefoontje en zette u dan uw gsm uit. Tot uw vertrek uit Libië op 19 juli 2022 gebeurde er verder niets (CGVS, p. 11-12). Er kan hier geen geloof aan worden gehecht. U verklaart namelijk over de militia dat ze één van de 3 grote militia’s zijn in de regio: “Waar het incident is, dus de route Swanni-Crimea er zijn 3 militia’s die de regio controleren. De algemene veiligheid, de militia’s van Misrata, die we de gegroepeerde militia’s noemen. Er is daarnaast al-Da’am w-al-Istiqrar.” U geeft ook aan dat de al-Da’am w-al-Istiqrar onderzoek hadden gedaan naar wie u bent, waar u werkt, waar u leeft, over uw familie... gebaseerd op informatie die u zelf heeft gegeven. Ook hadden ze ermee gedreigd u terug te vinden en te liquideren als u “de slimme” zou uithangen of een klacht zou indienen (CGVS, p. 9, 12-13). Dat u dan verklaart dat de militia’s u slechts 2 keer belden tussen 3 juni 2022 en 19 juli 2022, en voor de rest niets deden terwijl ze 150.000 lira van u verwachtten, is dan ook niet geloofwaardig.*

*Immers, er kan toch van uitgegaan worden dat ze dit niet alleen grondiger zouden opvolgen (en meer druk zouden zetten op u), maar ook dat ze **actie zouden ondernemen** nadat de termijn van een maand voor de betaling verstreken was (eind juni 2022). Dat u dan verklaart dat er niets meer is gebeurd in die periode tegenover u of uw familie, is dan ook niet geloofwaardig (CGVS, p. 12). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de reactie van de militia, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde ontvoering en dat u – in totaal – 180.000 lira moet betalen.*

Deze appreciatie wordt nog verder versterkt door uw verklaringen over de reactie van de militia na uw vertrek uit Libië. U verklaart dat onbekende personen, van wie u vermoedt dat het militieleden zijn van “al-Da’am w-al-Istiqrar”, uw huis in Libië 2 maanden na uw aankomst in België beschoten waarbij ze de auto’s beschadigden. Daarnaast stuurden ze u van eind oktober 2022 tot december 2022 wat berichten en zonden ze spraakberichten, waarbij ze u en uw familie bedreigden, ze dreigden er onder meer mee dat ze uw broer zouden onthoofden (CGVS, p. 13-14; CGVS [E.], p. 9-10). Er kan hier echter geen geloof aan worden gehecht. Het is namelijk niet geloofwaardig dat de militia u en uw familie zou willen doden omdat u de 150.000 lira niet heeft betaald, maar dat er in de praktijk uiteindelijk niet echt iets is gebeurd. U haalt wel aan dat men op een nacht op uw huis schoot en daarbij de wagen van uw broer beschadigde, maar daar blijft het ook bij. Er kan toch verwacht worden dat, als de militia u inderdaad per sé wouden doden of uw familie wouden straffen voor uw vertrek, dat ze meer verregaande acties zouden ondernemen. Dat u verklaart dat er sinds uw vertrek niet echt meer iets is gebeurd behalve wat dreigementen en een beschieting van uw huis waarvan u niet eens zeker bent dat het wel die militiegroep is geweest, is dan ook niet geloofwaardig. Uw vrouw haalt wel aan dat dit komt doordat de militia’s druk bezig waren met hun oorlog, maar dit argument volstaat niet om te verklaren waarom er – ondanks dat er concrete doodsb bedreigingen werden geuit richting u en uw familie, ook die in Libië – in feite niets meer is gebeurd (CGVS [E.], p. 10). Er kan dus geen geloof worden gehecht aan jullie verklaringen over de vrees voor vervolging vanwege die militia.

*Ten slotte kan nog opgemerkt worden dat het vreemd is dat men u beval om **bij uw vrijlating 30.000 lira de volgende dag te overhandigen**. Immers, het risico bestond toch dat u meteen zou vertrekken of*

onderduiken en dat ze het geld nooit zouden krijgen. Het is op zijn minst vreemd dat de militieleden het geld niet wouden ontvangen voor ze u vrijlieten (CGVS, p. 9).

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten (zie map documenten – documenten 1-19). De door u neergelegde stukken doen aan bovenstaande appreciatie geen afbreuk. Wat betreft de paspoorten van u en uw gezin, uw identiteitskaart, uw rijbewijzen, uw huwelijksakte, uw papier met nationaal nummer, uw familiesamenstelling, het bewijs van afgifte paspoort, uw werkdocumenten, de werkdocumenten van uw vrouw, en de vliegtuigtickets (documenten 1-10, 12-14) hebben betrekking op uw identiteit, die van uw familie, jullie werk en jullie reis naar België, elementen die hier niet in twijfel hoeven te worden getrokken. Wat betreft de berichten en de spraakberichten op WhatsApp en de foto's van de auto (documenten 16-17) dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat stukken slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Daarnaast moet worden opgemerkt dat voor wat betreft de berichten, noch de afzender, noch de context waarin ze werden verstuurd af te leiden valt. Hetzelfde geldt voor de foto's van de auto's, daarvan zijn noch de plaats, datum, en context af te leiden. Wat betreft uw medische stukken/foto been (documenten 11, 15 en 18) dient opgemerkt dat uw medische problematiek hier op zich niet ter discussie staat, doch er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde omstandigheden waarin u de verwondingen zou hebben opgelopen. De via uw advocaat doorgestuurde correcties hebben geen invloed op de in jullie hoofd genomen beslissingen (stuk 19).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; **Algemeen Ambtsbericht Libië** van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsberichtlibie-februari-2023>; en de **COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023** van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadafi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de

wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen.

Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Aljifara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft

van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutionsreport-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het Commissariaat-generaal in hoofde van uw echtgenote eveneens een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten, Arabische te zijn van origine, u bent een moslima van soennitische stekking. U bent geboren op [...] in Zawiyat Dahmani, Tripoli, Libië, en heeft 1 broer ([A.]) en 3 zussen ([N.], [A.], [K.]). Uw vader stierf in 2001. U studeerde voor geluidsingenieur, werkte als doktersassistente en deed daarna nog een stage om een diploma te bekomen. U bent in 2015 getrouwd met [K.A.A.O.] (CG [...]; OV [...]), met wie u twee kinderen heeft: [A.] en [S.].

Op 29 mei 2022 vertrok uw man naar zijn werk. Normaal keerde hij terug tegen 14-15h, en tijdens de werkdag belden jullie niet. Die dag belde u hem tegen 15h, maar zijn gsm stond af, wat op zich niet zo bijzonder was. U wachtte tot 17h en ging dan naar uw schoonfamilie, die een verdieping lager woonden, om te zeggen dat uw man nog niet terug was. Jullie probeerden hem te bereiken, maar zijn gsm stond nog

steeds af. Vervolgens belden jullie naar zijn broer in Bab al-Azizia, in de hoop dat iemand iets wist of kon gaan kijken bij zijn vrienden. Jullie verwachtten niet dat hij gekidnapt kon zijn. Jullie zochten hem in ziekenhuizen. Uw 2 schoonbroers begonnen zijn vrienden te contacteren, maar die zeiden dat hij niet was gekomen die dag, dat er een catastrofe was. Eén van de broers ging dan naar de politiepost van al-Sarraj, maar daar zeiden ze hem dat men 48 uur moest wachten vooraleer een signalement van verdwijning te kunnen doorgeven.

Gedurende 3 dagen deden jullie overal navraag. De 3de dag bent u zeer laat in slaap gevallen, tegen 4:00 's ochtends van de 4de dag hoorde u plots lawaai beneden in het huis. U ging naar beneden in de veronderstelling dat men het overlijden van uw man kwam aankondigen. U zag hem dan in het salon en zag dat zijn lichaam tekenen van verwondingen droeg. Hij vertelde niet veel, maar legde uit dat er een ongeval was gebeurd, dat hij eerst wou rusten en daarna de details zou vertellen. Jullie gingen naar boven, u zag dat hij mankte, dat hij brandwonden had op zijn been.

Uw man vertelde u dan dat hij was ontvoerd en mishandeld door 2 mannen, dat ze hem vooreerst 30.000 lira vroegen voor zijn vrijlating, maar dat hij in totaal nog 150.000 lira extra moest betalen. Jullie analyseerden dan de feiten en besloten dat het de militie al-Da'am w-al-Istiqrar moest zijn die uw man had ontvoerd.

Jullie dachten na hoe het geld bij elkaar te krijgen. Jullie konden maar 28.000 lira opbrengen. Jullie dachten eerst te vertrekken uit Tripoli, of een klacht in te dienen maar gezien die moest neergelegd worden in de regio waar het incident had plaatsgevonden, besloten jullie dit uiteindelijk niet te doen. Jullie besloten ook niet naar het oosten te gaan, zoals naar Misrata, omdat jullie daar als buitenstaanders en dus als een potentiële spionnen zouden worden beschouwd, wat problemen zou veroorzaken.

De dag daarna belden ze uw man en vertelden hem dat hij het eerste deel van het geld moest afgeven, ze gaven hem 1 uur om naar de internationale expo te komen. De persoon die daar aankwam droeg een corona-masker. Tijdens die periode was u bij uw moeder, omdat uw man schrik had dat u iets zou overkomen als u in zijn buurt bleef. Echter, nadat hij veel pijn bleef hebben aan zijn been, besloot u naar huis terug te keren om hem naar de dokter in Bouslim te brengen. Jullie vertelden niet dat hij geslagen was geweest, omdat er anders een fiche zou opgesteld worden voor slagen en verwondingen. Toen jullie terugkeerden van het ziekenhuis besloten jullie dat de enige uitweg vluchten was.

Eerst dachten jullie te vluchten via de zee, maar dit was moeilijk gezien uw 2 jonge kinderen. Via uw schoonbroer, die in de luchthaven werkt, hadden jullie contact met een vrouw in Tunis die visums kon bekomen, ze was betrouwbaar. Jullie regelden alles op die manier. Net voor jullie vertrek van 11 juni 2022 kreeg uw man vervolgens een anoniem telefoontje van de militie met de vraag naar het geld. Jullie vertrokken naar Tunis om daar de visums aan te vragen. De contactpersoon vertelde jullie dat het proces ongeveer 3 weken zou duren. Omdat het te duur was om in Tunesië te huren, moesten jullie dan op de 18de terugkeren naar Libië, in afwachting van de visums. Bij jullie terugkeer uit Tunesië werd uw man nog eens gebeld. Hij besloot dan zijn telefoon uit te zetten, jullie vluchtten naar het huis van uw schoonbroer in Bab al-Azizia en bleven ongeveer 20 dagen in diens huis. U spendeerde nog 2 dagen bij uw moeder, en uiteindelijk belde de vrouw jullie met het nieuws dat de visums klaar waren. Uw schoonbroer kon dan vliegtuigtickets regelen voor 19 juli 2022. U bent dan met uw man en kinderen uit Libië vertrokken.

Jullie vertrokken op 19 juli 2022 uit Libië en reisden vervolgens via Tunesië en Spanje richting België, waar jullie op 29 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Twee maanden na jullie aankomst in België, dus in de maand september 2022, belde uw schoonbroer uw man om te vertellen dat er was geschoten op het huis. Hierbij werd zijn auto en de deur van de garage gevisieerd.

Vervolgens heeft uw man in de laatste maanden van 2022, van oktober tot december 2022, nog spraakberichten gekregen en een aantal gewone berichten, waarbij ze hem bedreigden met de dood en ermee gedreigd werd jullie kinderen te viseren. Sinds 2023 is er niets meer gebeurd, misschien omdat de milities bezig waren met hun oorlogen, zo veronderstelt u.

In kader van uw verzoek verwijst u naar de documenten die uw echtgenoot heeft neergelegd ter staving van zijn verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen uw recht in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Blijkt immers dat u uw verzoek om internationale bescherming uitsluitend steunt op de motieven zoals deze aangehaald werden door uw echtgenoot [A.]. In hoofde van uw man werd door het CGVS besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus omdat hij er niet in was geslaagd zijn vrees voor vervolging voor die militie geloofwaardig te maken. Aangezien u zich beroept op de door uw man aangehaalde motieven, kan ook in uw hoofde niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. We verwijzen hiervoor naar de door het CGVS omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers werpen vooreerst op dat er een miscommunicatie is gebeurd in de vertaling van het Arabisch naar het Nederlands. Zij stellen dat er in het Arabisch twee woorden bestaan voor ‘werk’ en dat er een verschil is tussen ‘in dienst zijn’ en ‘werken’. Zij vervolgen dat verzoeker van 2009 tot aan zijn vertrek “in dienst” was, maar dat hij vanaf de dag van zijn ontvoering niet meer naar zijn werk gegaan is. Zij voegen toe dat de werkdocumenten aantonen dat verzoeker tot aan zijn vertrek uit Libië “in dienst” was en dat zijn contract ten einde liep. Zij stellen dat hieruit blijkt dat verzoeker de eerste drie maanden geen betaling ontving, waarna hij één jaar geen betalingen ontvangen heeft en daarna uit dienst trad, wat volgens hen overeenkomt met de notities van het persoonlijk onderhoud.

Zij benadrukken dat verzoeker bij zijn vrijlating 30.000 lira betaald had aan de militie en dat hij één maand de tijd kreeg om de rest te betalen. Gezien zij de tijd hadden tot eind juni om de 150.000 lira te betalen, was de termijn om het geld te verzamelen nog niet verstreken, waardoor zij volgens hen slechts twee keer werden opgebeld.

Vervolgens halen zij aan dat de milities in Libië al sinds geruime tijd de macht hebben en zo ook verschillende overheidsdiensten. Citerend uit een rapport van Amnesty International stellen zij dat er in Tripoli verschillende milities werden doodgeschoten en dat het duidelijk is dat er nog steeds aanhoudend geweld is in Libië, wat volgens hen in lijn ligt met de door hen afgelegde verklaringen. Zij verwijten de commissaris-generaal onvoldoende rekening te houden met de actuele context in Libië.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus stellen verzoekers dat het CGVS sedert 2014 de subsidiaire beschermingsstatus toekent omwille van de ernstige situatie in Libië en het er allerminst veilig is. Zij stellen dat het land zich in een staat van *civil conflict* bevindt waarbij zeer laks wordt omgesprongen met de

mensenrechten en dat ondanks het zogenaamde *cease-fire agreement* van 2020 de gewapende machten op hun hoede blijven en er steeds gewelddadige aanvallen en mensenrechtenschendingen kunnen plaatsvinden. Er is volgens hen geen vooruitzicht op een concrete verbetering van de situatie, aangezien de vechtende partijen alleen een 'zeer gebrekkige overeenstemming' hebben kunnen bereiken. De objectieve bronnen maken volgens verzoekers melding van honderden slachtoffers en duizenden ontheemden en geven aan dat er zowel sprake is van gevechten op de grond als van bomaanslagen en luchtaanvallen. Verwijzend naar het rapport van Amnesty International, beklemtoneu zij dat zij vergezeld zijn van twee minderjarige kinderen, waardoor zij kwetsbaar zijn. De macht en het geweld van de milities mag volgens hen niet worden onderschat. Verzoekers menen in het vizier te zullen komen van de milities omdat verzoeker weigerde te betalen. Omdat zij geen aanhangers zijn van een militia of groepering zouden zij ook niet kunnen genieten van bijstand en bescherming. De milities zouden ook sporadisch conflicten en gevechten uitlokken, waardoor men niet per sé geviseerd moet worden om slachtoffer te worden. Er is volgens verzoekers allerminst sprake van stabiliteit in het land. Verzoekers beroepen zich op de rechten van het kind vervat in artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 22bis van de Grondwet en stellen dat zij het recht hebben om in menswaardige en veilige omstandigheden op te groeien. Zij menen dat het onaanvaardbaar zou zijn om een gezin met minderjarige kinderen terug te sturen zonder enige garantie op veiligheid en stabiliteit.

Vervolgens stellen zij, verwijzend naar verschillende bronnen, dat Libië opnieuw geteisterd wordt door gewapende conflicten en dat de situatie er allesbehalve stabiel is. Zij wijzen erop dat de VN Veiligheidsraad het mandaat van UNSMIL recentelijk opnieuw verlengd heeft gelet op de verslechterde veiligheidssituatie. Zij stellen dat de veiligheidssituatie voornamelijk in de hoofdstad Tripoli zorgwekkend is en dat het CGVS zich baseert op achterhaalde informatie om te besluiten dat er geen sprake is van willekeurig geweld in Libië.

3. Nieuwe stukken

3.1. In het verzoekschrift verwijzen verzoekers van stuk 3 tot en met stuk 17 naar de door hen gehanteerde bronnen, waarbij zij steeds de weblink vermelden.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtcollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de

verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoekers kan als volgt worden samengevat. Verzoekers vrezen bij hun terugkeer naar Somalië gedood te worden door de “*al-Da’am w-al-Istiqrar*”-militie omdat zij hen de (overige) 150.000 lira voor verzoekers vrijlating niet betaalden.

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoekers de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- (i) Omwille van een tegenstrijdigheid kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaring dat hij gestopt is met werken door het incident dat hij voorhad met zijn auto, waardoor de geloofwaardigheid van het door hem beweerde incident in het gedrang komt;
- (ii) Het ongeloofwaardig karakter van verzoekers relaas wordt verder onderstreept door zijn verklaringen over de reactie van de militia daar het niet geloofwaardig is dat zij (a) verzoeker slechts tweemaal belden tussen 3 juni 2022 en 19 juli 2022, maar voor de rest niets deden terwijl zij 150.000 lira van hem verwachtten; (b) geen actie ondernamen nadat de termijn van één maand voor de betaling verstreken was; (c) er, naast de beschieting op zijn huis, waarbij de auto van zijn broer beschadigd werd en wat dreigementen, in de praktijk niet echt iets gebeurd is na hun vertrek; (d) verzoeker bij zijn vrijlating bevalen om 30.000 lira de volgende dag te overhandigen, terwijl het risico bestond dat hij meteen zou vertrekken of onderduiken;
- (iii) De door verzoeker neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie nu (a) de paspoorten van verzoeker en zijn gezin, zijn identiteitskaart, zijn rijbewijzen, zijn huwelijksakte, zijn papier met nationaal nummer, zijn familiesamenstelling, het bewijs van afgifte paspoort, zijn werkdocumenten, de werkdocumenten van zijn vrouw, en de vliegtuigtickets betrekking hebben op zijn identiteit, die van zijn familie, hun werk en hun reis naar België, wat elementen zijn die hier niet in twijfel worden getrokken; (b) de berichten en de spraakberichten op WhatsApp en de foto's van de auto slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is; (c) uit de berichten noch de afzender, noch de context waarin ze werden verstuurd valt af te leiden; (d) uit de foto's van de auto's de plaats, datum, en context niet af te leiden valt; (e) de medische stukken/foto van het been slaan op verzoekers medische problematiek die hier op zich niet ter discussie staat, doch er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde omstandigheden waarin hij de verwondingen zou hebben opgelopen; (f) de via zijn advocaat doorgestuurde correcties geen invloed hebben op de in hun hoofd genomen beslissingen.

4.3.3. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden niet *in concreto* weerlegd in het verzoekschrift. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijven. De bestreden beslissingen motiveren terecht dat verzoekers de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk gemaakt hebben en dat zij niet aannemelijk maken dat zij Libië verlaten hebben omwille van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging.

4.3.3.1. De commissaris-generaal oordeelt vooreerst op goede gronden dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker gestopt is met werken door het incident met de auto, wat ook afbreuk doet aan de

geloofwaardigheid van het incident ingevolge waarvan hij ontvoerd en vastgehouden werd. Deze twee gebeurtenissen zijn volgens verzoekers verklaringen immers aan elkaar verbonden. Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over de periode dat hij tewerkgesteld was. Gevraagd van wanneer tot wanneer hij gewerkt heeft, verklaart hij dat hij van 2009 tot aan zijn vertrek werkte als boekhouder. Op de vraag of hij dit werk aan één stuk heeft gedaan of dat er grote of kleine pauzes waren, antwoordt hij dat het continu was (NPO verzoeker, p. 5). Wanneer de *protection officer* even later polst naar hoe zijn leven eruit zag in de periode tussen zijn vrijlating en zijn vertrek naar het huis van zijn broer in Bab al-Azizia, geeft verzoeker aan dat hij thuis bleef en niet werkte. Hij zou zijn werkgever verteld hebben dat hij niet kon komen werken, gezien zijn gezondheidstoestand dit niet toeliet (NPO verzoeker, p. 13). Dat verzoeker stelt dat hij tot aan zijn vertrek gewerkt heeft, maar dat hij, zelfs als hij uitdrukkelijk gevraagd wordt naar eventuele kleine of grote onderbrekingen, nalaat te vermelden dat hij in de periode tussen zijn vrijlating op 1 juni 2022 en zijn vertrek uit Libië op 19 juli 2022 niet gewerkt heeft, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas (NPO verzoeker, p. 5, 11-13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart verzoeker dat hij zijn werk eigenlijk niet verliet, maar dat hij de eerste vier maanden na de kidnapping betaald verlof had gevraagd en dat hij erna, wetende dat hij in België een verzoek om internationale bescherming ging indienen, verlof zonder wedde aanvraag. Hij benadrukt dat hij tot de dag van zijn kidnapping gewerkt heeft, maar dat het voor de periode erna iets anders was (NPO verzoeker, p. 13). Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt is verzoeker met dit betoog niet in staat de tegenstrijdigheid te vergoelijken, aangezien er uitdrukkelijk gevraagd werd tot wanneer hij werkte en niet tot wanneer hij een loon ontving. Waar verzoekers zich in het verzoekschrift trachten te verschuilen achter een misverstand in de vertaling omdat er in het Arabisch een verschil zou zijn tussen “in dienst zijn” en “werken”, kunnen zij niet gevolgd worden. Er werd verzoeker immers uitdrukkelijk gevraagd of hij aan één stuk gewerkt heeft of dat er kleine of grote pauzes zijn voorgevallen, waardoor redelijkerwijze van hem verwacht kan worden dat hij de periode van meer dan anderhalve maand tussen zijn vrijlating en zijn vertrek uit Libië op dat moment zou vermelden. Hij blijft er echter bij dat hij continu gewerkt heeft (NPO verzoeker, p. 5). Dat verzoekers verklaringen steun vinden in de door hem neergelegde werkdocumenten wordt bovendien niet aangetoond. De “*Employment letter*” van “*Arab Union Contracting Co.*” is louter een bevestiging dat verzoeker tot 21 maart 2022 bij hen tewerkgesteld was als boekhouder (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12), wat niet betwist wordt. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat hij nadien, namelijk in juni 2022, voor het eerst één jaar verlof zonder wedde zou hebben aangevraagd (NPO, p. 13).

4.3.3.2. De geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekers wordt verder ondermijnd door hun verklaringen over de handelwijze van de militie.

De commissaris-generaal oordeelt vooreerst op goede gronden dat het niet plausibel is dat de leden van de militie verzoeker ontvoerden, hem drie dagen vasthielden en hem dan de tijd gaven om de 30.000 lira af te leveren de dag na zijn vrijlating in plaats van dit bedrag te eisen vóór zijn vrijlating (NPO verzoeker, p. 9). Zij konden immers onmogelijk inschatten dat hij dit effectief zou doen en niet meteen zou vluchten of onderduiken.

In de bestreden beslissing wordt voorts terecht opgemerkt dat het opmerkelijk is dat de “al-Da’am w-al-Istiqrar”-militie, ondanks dat verzoeker verklaart dat zij één van de drie grote milities zijn die de regio controleren en plaatselijk voor veel problemen zorgen (NPO verzoeker, p. 12), slechts tweemaal telefonisch contact heeft opgenomen tussen het moment van de afgifte van de 30.000 lira en zijn vertrek uit Libië en hem en zijn familie voor het overige met rust liet (NPO verzoeker, p. 11-12). Nochtans verklaart verzoeker dat zij alle informatie hadden over wie hij was, waar hij werkte, waar hij leefde, wie zijn familie was,... en dat ze bedreigd hadden hem terug te vinden en te liquideren als hij “de slimme” zou uithangen of een klacht zou indienen (NPO verzoeker, p. 9, 12-13). Dat de rest van zijn familie in hetzelfde huis woonde, maar nooit iets van problemen ondervond ingevolge het incident met de leden van de militie, is, gelet op de door verzoekers geschetste context, niet aannemelijk (NPO verzoeker, p. 5-6). Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat de leden van de militie, gezien zij nog 150.000 lira te goed hadden, dit grondiger zouden opvolgen, te meer nu verzoeker hen verteld had dat hij niet over dit geld beschikte, waardoor het waarschijnlijk was dat hij en zijn familie de tijd zouden kunnen benutten om te vluchten of onder te duiken, wat zij ook deden (NPO verzoeker, p. 9). Met het betoog dat de termijn om het geld te verzamelen nog niet verstreken was en dat zij hen daarom slechts tweemaal opbelden, voegen verzoekers niets toe aan voorgaande vaststellingen. Het niet verstrijken van die termijn weerhield de leden van de militie er kenbaar niet van om verzoeker tweemaal vóór het verstrijken van de deadline op te bellen om te vragen hoe ver hij stond met het verzamelen van het geld (NPO verzoeker, p. 10).

Hierbij komt dat, hoewel verzoeker niet voldaan had aan de eisen van de militie, er ook na zijn vertrek uit Libië in de praktijk niets wezenlijks gebeurd is. Verzoekers verklaren dat hun huis, twee maanden na hun aankomst in België, beschoten werd en dat hierbij enkele auto’s beschadigd raakten en dat zij via WhatsApp berichten en spraakberichten ontvangen hebben van onbekende nummers waarbij men hen en de rest van de familie bedreigde (NPO verzoeker, p. 12-14, NPO verzoekster, p. 9-10, AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 16-17). Gevraagd naar hoe verzoeker weet dat er een link is tussen de beschieting van zijn huis en de militie, stelt hij dat hij dit niet met 100% zekerheid kan zeggen, maar dat hij dit vermoedt omdat hij en zijn broer nooit eerder problemen hadden met iemand en dat dit nog nooit eerder

gebeurd was (NPO verzoeker, p. 13). Deze verklaring, die niet meer dan een louter vermoeden of hypothese betreft, is niet voldoende om met zekerheid te aanvaarden dat dit effectief het werk was van de “al-Da’am w-al-Istiqrar”-militie. Dat zij aldus nog steeds gevisieerd zouden worden door diezelfde militie tonen zij niet aan. Hun vermoeden wordt bovendien niet ondersteund door andere verklaringen of documenten. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de “al-Da’am w-al-Istiqrar”-militie achter de beschietingen en de berichten zou zitten, is het niet plausibel dat zij het hierbij zouden laten en geen verregaandere acties ondernemen, gezien zij zelf hadden aangegeven dat zij verzoeker en zijn familie zouden doden indien zij niet zouden voldoen aan hun eisen (NPO verzoeker, p. 9, 12-13). Gezien verzoekers er niet in slagen de reactie van de militie aannemelijk te maken, kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de omstandigheden zoals voorgesteld door verzoekers, namelijk de beweerde ontvoering en de verplichting om in totaal 180.000 lira te betalen. Verzoekers ondernemen in hun verzoekschrift geen enkele poging de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen.

4.3.3.3. Dat de commissaris-generaal erop wijst dat verzoekers nooit enige vorm van klacht ingediend hebben bij de Libische overheid, zoals betoogd wordt in het verzoekschrift, staat nergens te lezen in de bestreden beslissingen. Zij tonen niet aan wat het belang is van hun kritiek. Volledigheidshalve dient erop gewezen dat hoewel deze inactiviteit in het verzoekschrift wordt toegeschreven aan de macht van de milities, dit niet zo wordt weergegeven in hun verklaringen. Verzoeker verklaart dat zijn broer hem aanmaande om klacht neer te leggen, maar dat hij dit niet deed omdat hij schrik had en geen zin had om terug te keren naar de plaats te gaan waar het incident had plaatsgevonden (NPO, p. 10). Bovendien geeft hij zelf aan dat de “al-Da’am w-al Istiqrar”- militie geen controle hadden over de wijk of regio waar zij woonden (NPO, p. 13). Met hun niet dienstig betoog doen zij bijgevolg op geen enkele wijze afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

4.3.3.4. De motieven van de bestreden beslissing aangaande de door verzoekers neergelegde documenten worden onbesproken gelaten en integraal overgenomen.

4.3.3.5. Mede bij gebrek aan dienstig verweer en daar zij pertinent, draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, blijft het geheel van de motieven integraal overeind.

4.3.4. Gelet op het geheel van voorgaande kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, brengen verzoekers geen concrete elementen aan waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Libië.

4.4.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zijn hun vluchtrelaas en problemen niet aannemelijk hebben gemaakt. Verzoekers brengen verder geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon bij een terugkeer naar Libië.

4.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, *Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis*, december 2014, p. 25-26).

Verzoekers betwisten niet dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun plaats van herkomst in Libië, *in casu* de veiligheidssituatie in Tripoli moet worden beoordeeld. De vraag die aldus dient te worden gesteld is of in Libië in het algemeen en in Tripoli in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoeker die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Vooreerst wordt vastgesteld dat de analyse van de veiligheidssituatie in Libië is gebaseerd op verschillende bronnen, met name het *Algemeen Ambtsbericht Libië* van september 2021, het *Algemeen Ambtsbericht Libië* van februari 2023, de COI Focus *Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023* van 6 december 2023 en het rapport van IOM Libya *Displacement and Solutions Report* van augustus 2023. Hieruit blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libië nog steeds grotendeels wordt bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen en er daardoor ook sprake is van fricties tussen (lokale) gewapende groepen.

De commissaris-generaal stipt in de bestreden beslissingen aan dat er sprake is van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië, daar er een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers is vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

Over de specifieke situatie in Tripolitanië stelt de commissaris-generaal het volgende:

“In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.”

Voorts wijst de commissaris-generaal erop dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen en dat ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De commissaris-generaal verwijst eveneens naar het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin het Hof vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft tot een drastische vermindering van het aantal

burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, besloot het dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Gelet op de beschikbare landeninformatie, wordt de beoordeling van de commissaris-generaal bijgetreden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en ononderbroken gevechten, waardoor er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in Tripoli dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoekers citeren uit verschillende rapporten en nieuwsberichten, en zij schetsen de preciaire veiligheidssituatie in Libië, maar deze informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde veiligheidsanalyse werd gebaseerd. Dat het geweld tussen de gewapende groeperingen in Libië ook na het laatste staakt-het-vuren in 2020 nog steeds niet beteugeld is en er ten gevolge van de conflicten in Libië nog steeds slachtoffers vallen, wordt niet betwist, maar dit heeft niet *ipso facto* tot gevolg dat het geweldsniveau in Tripoli dermate hoog is dat verzoekers loutere aanwezigheid aldaar leidt tot een nood aan internationale bescherming. Dat er zich nog dodelijke incidenten voordoen waarbij burgerslachtoffers vallen en dat er onvrede heerst in het land, wordt geenszins ontkend door de Raad noch door de commissaris-generaal. Echter, er dient ook rekening te worden gehouden met het gegeven dat het aantal burgerslachtoffers is gedaald, ook in 2022, wat geenszins wordt tegengesproken door de informatie waaraan verzoeker refereert in zijn verzoekschrift. Er wordt beklemtoond dat de recente situatie in Tripoli in rekening werd gebracht in de bestreden beslissing. Verzoekers benadrukken de complexe veiligheidssituatie in Libië die nog steeds niet stabiel is en de verlenging van het mandaat van UNSMIL, maar nergens in de bestreden beslissing wordt voorgehouden als zou er zich in Libië geen enkel veiligheidsrisico meer voordoen, maar wel dat er geen sprake is van een zodanig hoge mate van willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade. De door verzoekers aangehaalde landeninformatie betreft aldus niet meer dan een voortzetting van de in de bestreden beslissing beschreven situatie in de regio Tripoli, namelijk dat daar nog steeds gevechten plaatsvinden waarbij, in voorkomend geval, de burgerbevolking in gevaar wordt gebracht. Deze informatie is onvoldoende om de conclusie te ontkrachten dat niet uit de algemene informatie blijkt dat burgers in Tripoli louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op de in artikel 48, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Voorts maken verzoekers geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij een groter risico lopen dan andere burgers op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. *In casu* getuigen de elementen die verzoekers aanreiken niet van een verhoogd risico waar zij wijzen op het feit dat zij minderjarige kinderen hebben. Daarnaast kunnen zij zich evenmin dienstig beroepen op het gegeven dat zij door een militie bedreigd worden, nu geen geloof gehecht wordt aan hun asielrelaas, zoals *supra* uitgebreid wordt toegelicht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoeker nog contact heeft met zijn familie in Libië en zoals *supra* reeds gesteld, hij niet aannemelijk maakt dat zijn familie er problemen heeft ondervonden (NPO verzoeker, p. 4 en 12). Verzoekers brengen aldus geen persoonlijke omstandigheden aan op grond waarvan, in vergelijking met een ander persoon, zij een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.4.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Libië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De

commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

4.7. Waar verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, wordt beklemtoond dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In het kader van het beroep ingediend tegen een beslissing van de commissaris-generaal wordt geen uitspraak gedaan over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO